

GIULIA GUBELLINI

UNDER

ÖLÜM OYUNU

Çevirmen: İrem Akbulut

UNDER

ÖLÜM OYUNU

Genel Yayın Nu.: 281

ISBN: 978-605-82552-1-0

1. Basım, Haziran 2017

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.©2017
KİTAPSAATI©2017

© 2014 RCS Libri S.p.A., Milan

Bu kitabın tüm hakları saklıdır.
Herhangi bir şekil ya da yöntemle çoğaltılamaz.

Sertifika Nu.: 12131

Sayfa Tasarımı: Sıla Koçoğlu

Baskı ve Cilt: Sözkesen Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Tel: (+90) 312 229 99 28

Sertifika Nu.: 13268

 www.kitapsaati.com
 www.facebook.com/kitapsaati
 twitter.com/kitapsaati
 instagram.com/kitapsaati

EFLATUN Basım Dağıtım Yayıncılık Danışmanlık Yatırım ve Tic. Ltd. Şti.

Bağcılar Mahallesi Şemsettin Günaltay Caddesi 283 Sokak 9/7

Çankaya/Ankara, TÜRKİYE

Tel : (+90) 312 442 52 10

GSM: (+90) 541 232 00 96

Faks: (+90) 312 442 52 12

www.kitapsaati.com.tr

Teşekkür

Bana inandığı için Michele'ye, bu romanı büyük bir dikkatle takip ettiği için Benedetta'ya, tavsiyeleri için Caterina'ya teşekkür etmek isterim.

Beni her zaman desteklediği için Francesco'ya teşekkürler. Bir teşekkür de; zorlu kişiliğime tahammül ettiği için Greta'ya.

Ivan Silvestrini ve aktörlerinden sahne tasarımcılarına, makyaj sanatçılarından teknikerlerine, tüm ekibine bu kitabı bu kadar gönüllerine aldıkları için sonsuz teşekkürler.

Sivri topukların üstünde dengesiz adımlarla sallana sallana yürüyerek aynaya yaklaştı.

Eğer okula böyle gidilebilseydi seni sandalyeye zıplatırdım, diye düşündü, gülümseyerek. Bir de şu topukların üzerinde yürümeyi becerebilseydim...

Aynadaki görüntüsüne baktı: Düzgün bir çehresi vardı, büyük kahverengi gözleri açık renk teninin üzerinde göze çarpıyordu. Tepede at kuyruğu şeklinde tuttuğu kızıl saçlarından bir tutam, yüzüne düşmüş ve yanaklarından boynuna inerek ince mavi damarlarına kadar dokunuyordu. Sonra bakışlarını göğüslerine çevirdi; onun yaşındaki tüm kızları gibi diriydiler. Gözlerinin önünde değişim geçiren bu vücuda hala alışmamıştı. Artık bir çocuk değildi, kadın oluyordu.

Birkaç adım daha attı ve kendisine bir yabancı gözünü bakmaya çalıştı. Bir balerinin fiziğine, ince ve elastik bacaklara sahipti. Birazcık daha uzun olmayı isterdi, “Bir yetmiş boyundayım.” diyebilmek için sadece beş santim daha yeterdi.

Hayali bir sahnede kendi kendine dönerken birden kapı açıldı.

Odada bir kahkaha yankılandı. Pervaza yaslanmış olan ablası Sara, parmağıyla işaret ederek ona bakıyordu. “Burada bu halde ne yapıyorsun? Bir çatlağa benziyorsun!”

Sara, Alice’nin beş yaş büyük haliydi. Aynı kızıl saçlara ve hafif çillerle kaplanmış açık renk bir tene sahipti. Eskiden kalma vernik ve motor yağı lekeleriyle dolu bir iş tulumu giyiyordu ve ıslık ıslık gözlerle kardeşini süzüyordu.

Alice’nin yanakları alev gibi yanmaya başladı. “Yıl... yıl sonu partisi için prova yapıyordum.”

“Topuklu ayakkabıya izin verilmediğini biliyorsun değil mi? Hem

ÖLÜM OYUNU

onları nereden aldın? Eğer annem bir görürse...” diye azarladı.

“Ne zamandan beri İktidar’ın askeri oldun?” diye sözünü kesti Alice canı sıkılmış bir şekilde.

“Lanet olsun, artık on altı yaşındasın ve bir çocuk gibi davranıyorsun.” Ses tonu şimdi daha yüksekti. “Diktatörlük altında olduğumuzu biliyorsun değil mi, yoksa bilmiyor musun? Peki, sen ne yapıyorsun? Yıl sonu partisinde ne giyeceğini düşünüyorsun. Üstelik annemle babam iki saattir işte ve ben atölyede köle gibi çalışırken sen partiyi düşünüyorsun. Aferin!”

“Ama...” diye sustu, yanakları daha da kırmızıydı ve gözleri yaşlarla doluydu. Ağlamaya başladı: “Senin hayatın iğrenç diye beni suçlamayı bırak. Yeter artık!”

“Uyanmalısın Alice. Sen aynanın önünde prova yaparken dışarıda dünya tepetaklak oluyor.” Sara arkasını döndü ve kapıyı çarparak çıktı.

Alice ayakkabıları çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. *Sen bugünün önemini bilmiyorsun, sersem.*

Bunu tek bilenler, en yakın arkadaşları Agnese ve Lucia’ydı. Bir önceki akşam geç saate kadar telefonda konuşmuşlar, planın en ince ayrıntılarını düşünmüşlerdi ve sonra Alice bir türlü uyuyamamıştı.

Otobüste çocuğun yanına oturacak, sahte bir umursamazlık ile konuşmaya başlayacak ve sonunda ondan partide kendisine eşlik etmesini isteyecekti. Daha fazla bekleyemezdi, aylardır her sabah onu gördüğünde kalbi yerinden fırlıyordu. Onu elde etmeliydi, bu sefer kararlıydı.

Eski Alice’ye, içine kapanık ve utangaç kıza veda etmeye karar vermişti, başkaları gibi olacaktı. Okuldaki kızların hepsi çoktan “ilk öpücük” tecrübelerini yaşamış, hatta çoğu sevişmişti bile. Mavi üniformalarının altında çığlık attıran iç çamaşırlarını saklıyorlar, zil çalar çalmaz göz kalemi ve dudak parlaticısı sürmek için tuvalete koşuyorlardı.

Alice farklı değildi, hatta birçok arkadaşına göre çok daha güzeldi. Bu sefer kendini geri çekmeyecekti. Utangaçlığın onu hiçbir yere götürmeyeceğini anlamıştı. Yeni Alice, eskisinin küllerinden doğmaya hazırlanıyordu. “*Yapabilirim...*” kendi kendini cesaretlendirdi.

2 Bir nefeste at kuyruğunu çözdü ve saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi. Okulda, üniforma ile aynı renk bir tokayla tutturulmuş örgüye izin vardı.

Siyah elbiseyi de çıkardı ve homurdanarak sandalyenin üzerine atılmış üniformayı aldı.

Pamuk ve makyaj çıkarıcıyı aldı, sinirden titreyen elleriyle, yanaklarından allığı, yumuşacık dudaklarından da ruju çıkarmaya başladı. Yüzüne bir damla maskara bulaşmıştı, onu da sildi.

Yüzü şimdi yeniden on altı yaşındaki bir kızınki kadar temizdi.

Eğer çabuk olmazsam, geç kalacağım ve uyarı alacağım; ve tüm bunlar sadece onun için.

Hocalar üçüncü uyarıdan sonra direkt dayağa geçiyordu. Kırbaç, yontulmamış sert bir değnekti ve her vuruşta deriyi kesip eti yüzüyordu. Alice'nin yara dolu elleri bunu iyi biliyordu.

Kahretsin! Genel Kültür sözlüsü!

Masaya koşup dizüstü bilgisayarını açtı. Kaç haftadır Genel Kültür sorgusu için seçilmemişti ve bugün seçilme riski çok yüksekti. Kaşlarını çatarak, Haber Servisi'ni dinlemek üzere bilgisayarın önünde ayakta dikildi. Tek kelime hatırlamadan, dalgın dalgın ekrana bakıyordu.

Konsantre olmaya çalışarak odanın içinde dolanmaya başladı.

"... hala Geçici Kalkınma İktidarı'nın beşinci yıl kutlamaları sokakta devam ediyor.

2020 yılında İtalya'yı krizden kurtarıp Geçici Kalkınma İktidarı'nı kuran cesur askerler kutlanıyor. Başkan, bu akşam saat 9.00'da, Şehir 6'daki sarayında konuşma yapacak."

Bilgisayarı kapattı. Konsantre olamıyordu. Bu gülünçtü. Başkan, "Süresi Belli Olmayan Ama Geçici Kalkınma İktidarı"nın sözcüsüydü. Kız kardeşi Sara hükümete bu ismi takmıştı. Başkan, yumuşak konuşması ve sıcak gülüşü ile paravan kişi konumundaydı. Kimse Geçici Kalkınma İktidarı'nın üyelerini görmemişti. Onlar ülkenin görünmez kurtarıcılarıydılar. Ailesine, yetişkin kimselere sormuş, araştırmalar yapmıştı fakat ne kaç kişi oldukları ne de yaşlı mı genç mi ya da kadın mı erkek mi oldukları anlaşılıyordu...

Alice, midesinde bir guruldama ile kapıya yöneldi. Kapıyı açar açmaz, kuyruğunu sallayarak yalvaran gözlerle ona bakan yumuşak bir tüy yığımı ile karşılaştı.

"Biliyorum Olmo, karnın aç. Anne her zamanki gibi sana yemek vermedi. Şimdi ben halledeceğim, gel buraya."

ÖLÜM OYUNU

Alice'nin annesi, babası ve Sara isteydiler ve mesaieleri erken başlayıp geç bitiyordu.

Köpek neşeye havlayarak Alice'yi takip etti. Alice'ye bayılıyordu; beraber büyümüşlerdi ve Alice onunla ilgileniyordu.

Tuhaf bir ismi vardı, karaağaç anlamına gelen Olmo, çevresindeki bitki örtüsünü öğrenerek uzun yürüyüşler yapmayı seven babasının favori ağacıydı. Eşinin, her yeri kirleten ve her şeyi ısırın bir yavru köpeği istemeyeceğini bilen Alice'nin annesi akıllıca bir strateji ile ilerlemişti.

Bahçeli bir villa sahibi olma bahanesinin de eşini ikna etmeye yetmediğini görünce, harekete geçmeye karar vermiş ve bir gün eve siyah beyaz bir tüy yumağı ile girmişti. Gülerek: "Bu Olmo, sence de mükemmel bir isim değil mi, hayatım?" diye tanıtmıştı. Adamcağız, eşinin ve kızlarının heyecanlı çılgınlıklarının karşısında hayır deme cesaretini bulamıştı. O andan itibaren köpek eşliğinde yapılan uzun pazar yürüyüşleri başlamıştı. Alice onu okşamak için ellerini uzatırken Olmo, Alice'nin yanında halının üzerine uzanırdı.

Alice, koridorun sonuna kadar merdivenleri indi ve mutfağa yöneldi. Kilerdeki süt ve kahve bitmişti, sadece birkaç kuru bisküvi kalmıştı. Onlardan bir çift aldı, diğer üç taneyi de köpeğe verdi. Olmo onları silip süpürürken Alice, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak üst kata döndü. "Sara!" diye bağırды, "Ben gidiyorum.". Cevap yoktu. Ablasının odasına yaklaşırken, klavye seslerini daha koridordan duyuyordu. Kapıda, eli kapı kolundayken duraksadı. Arka planda bir ses, sessizliği dolduruyordu. "İşyancıların Merkezi'nden canlı.." *Hiçbir zaman akıllanmayacak*, diye düşündü Alice, yeniden kızmış bir halde. Odasına döndü, sırt çantasını aldı ve çıktı.

Dışarıda gökyüzü bulutsuzdu, yaz günüydü ve sıcak, asfaltı eritiyordu. Caddenin köşesinde genç devriye askeri Alice'ye alışılmış bir selam verdi. Alice, tam da kendi evinde bir muhalifin eylem içinde olduğunu düşünürken, doğal bir tavırla askere cevap vermeye çalıştı. Sara'dan, kibirli "ben ablayım ve her şeyi ben bilirim" tavrından, bencil bir pervasızlıkla hareket edişinden, yakınındakileri önemsemeyişinden nefret ediyordu.

Durumu anlamak için Direniş kanalını dinlemeye gerek yoktu. Saat 10.00 sonrası sokağa çıkma yasağı, kahvede oturan makineli tüfekli askerler, günde en az bir defa kesilen elektrik, üzerinde yazı veya tepesinde siren olmayan siyah zırlı bir aracın, bir evin önünde durup

kapıyı kırdıktan sonra tüm aileyi dışarı sürüklerken yoldan geçenlerin taşlaşmış yüzleri durumu anlamaya yetiyordu. Kayıplar. Okuldaki raporlar, dayak, Eğitim Merkezleri, işkenceler, infaz. Yüksek sesle söylenemeyen cümleler, sansürlü düşünceler.

Caddenin sonundan çağrıldığını duydu. Okul otobüsünün durağında Agnese ve Lucia'yı gördü. Otobüs Alice'nin oturduğu bölgedeki öğrencileri Şehir 051'deki enstitüye taşıyordu. Sara ile yaptığı tartışmanın etkisi, kendisini bekleyen konuyu düşününce yok olup gitmişti: dönüm noktası yaklaşıyordu.

Bir grup genç, kanarya sarısı renkli, eski püskü, kirli otobüsü bekliyordu. Hepsi okul tabletlerine gözlerini dikmiş, yeni başlayan dört aylık yaz dönemi esaretlerinin ilk gününden suratlarını asmış, Genel Kültür özetlerini gözden geçiriyorlardı.

Alice, bir cenaze havası içinde arkadaşlarına yanaştı. Endişeyle yapmak üzere olduğu işten vazgeçmeyi düşündü.

Lucia "Hazır mısın?" diye sordu Alice'ye. "Bütün gece gözünü kırpmamış gibisin."

Agnese, Alice'yi dirseği ile dürttü. "Her şey yolunda gidecek. Yanlış olmaması için çok uzun zamandır plan yapıyoruz. Güven bana. "

"Yapamayacağım. İsmi bile bilmiyorum!" gitgide daha da heyecanlanıyordu.

"Tabii ki yapabilirsin." dedi Lucia. "Yanına oturacaksın ve merhaba diyeceksin, gerisi kendiliğinden gelecek."

"Ya yanında yer olmazsa?"

"Boşalmasını bekleyeceksin."

"Ya boşalmazsa?"

"Sarı otobüs her zaman yarı boş gelir." diye lafını kesti Agnese. Konuşmayı sessizlik için dinlerken yavaş yavaş sabrı tükenmişti. "Biz binince doluyor. Yeter ki ilk biz binelim, kart kontrolü arkamızdakileri engelleyecek. Her şey yolunda gidecek, yakınında olacağız."

"Ama çok yaşaymayın, yoksa etrafı sarılmış hisseder." Alice alevlendi. Gereksiz bir şey için endişeleniyordu, çocuk ona cevap bile vermeyecekti.

"Yolunda gidecek." diye tekrarladı Lucia, Alice'nin aklından geçenleri anlamıştı.

ÖLÜM OYUNU

“İşte sarı otobüs!” dedi Agnese ve üçü de bir daha konuşmadılar.

Okul otobüsü durağa vardı ve yorgun bir hayvan gibi lastiklerinin üzerine alçaldı. Ön kapı bir gıcırta ile açıldı ve girişteki nöbetçi asker ağır bir adım ile aşağı indi. Alice kartını uzattı, asker Alice'nin kartını kemerinde taşıdığı okuyucuya dayadı. Girişin tam karşısındaki pencereye yaslanmış, her zamanki yerinde oturan yakışıklı çocuğu oradan görebiliyordu. Neredeyse bir senedir ondan hoşlanıyordu. Kartını onaylayan bip sesi duyuldu ve asker Alice'ye ilerlemesini emretti.

Önce yanaklarını kızartan kan şimdi de ayaklarına hücum etmiş ve onları ağırlaştırmıştı. Başı aşağıda, adımlarına bakarak içeri girdi; sonra şoföre ve ilk sıradaki yolculara baktı fakat sonunda kafasını kaldırmadan yapamadı. Orada duruyordu, arkadan üçüncü sırada. Bir an bakışları karşılaştı ve bacakları tereyağına döndü.

Bip, Lucia bindi ve onu ileri itti. Alice kararsız birkaç adım attı ve Agnese sırtından eliyle iterek Alice'ye bir destek daha verdi. Böylece Alice omuzlarını düzeltti, en güzel gülümsemesini takınarak çocuğun yanına oturdu. Çocuk merakla Alice'ye baktı.

“Merhaba.” dedi Alice, kekelemediğini farkederek.

Ani bir sarsıntı ile sarı otobüs kapılarını kapadı ve hareket etti. Çocuk kulakındaki kulaklıkları çıkardı. Müzik havaya elektrik yayıyordu. “Bir şey mi dedin?”

Alice ölecekmiş gibi hissetti. Daha zayıf bir sesle “Merhaba.” diye tekrarladı.

Çocuk, kışkırtıcı bir gülümseme tek kaşını kaldırdı ve Alice daha fazla diline engel olamadı.

“Her sabah kız arkadaşlarımla sarı otobüse biniyoruz ve sen de hep varsın, bu yüzden düşündük ki madem hepimiz buralıyız ve çok kalabalık da değiliz,” dedi bir nefeste, “arkadaşlık etmek hoş olabilir. Yani. Bence.”

Salaktan başka bir şey değilsin, diye düşündü. Potansiyelinin çok altında embesilce bir cümle kurmuştu.

“Ben Alice.” diye mırıldandı.

“Andrea” diye cevapladı çocuk elini uzatarak. “Hangi mekteptensin? 10 numaralı Enstitü, değil mi?”

Alice buzlu su dolu bir kovaya çarpmış gibi hareketsiz kaldı.

Mektep tabu bir kelimeydi. İlgüdüsel olarak askerin nerede olduğunu kontrol etti. Asker şoförün yanında yeterince uzakta

oturuyordu. Eğer onları duysaydı, ikisine de bir uyarı verirdi; ama direkt harekete geçmeyi tercih edenleri de vardı. Sadece ütüsüz üniforma giydiği için dayak yemiş olanlar vardı.

O an önemli olan Andrea'nın da orada, yanında olması ve Alice'nin 10 numaralı Enstitü'de indiğini fark etmiş olmasıydı.

Kalp çarpıntısı ile çocuğun uzattığı eli sıktı.

Çok yakışıklıydı. Bronz çehresi nefes kesen bir gülümseme ile parlıyordu. Üst dudağının köşesinde bir ben vardı. Enstitüler, erkeklerin saçlarını fırça gibi kısıcak kesmelerini zorunlu kılıyordu ve Alice onu yakından inceleyince saçlarının, kesilmeden önce sarı bir hamur gibi yumuşak olduğunu anladı. Uzun, hem de hayal ettiğinden çok daha uzundu; idmanlı fiziği ile otobüsün dar koltuğunda zorlukla oturabiliyordu.

Alice arkadaşlarına bir bakış attı, ona zafer işareti ile karşılık verdiler.
"10 numara, aynen."

"Oldukça pislik bir dekanınız olduğunu biliyorum."

Alice korkusunu yuttu. "Aşırı pislik."

"Ama güvenlik berbat. Bir seferinde yangın merdivenlerinden ikinci kata girmiştim."

"Girdin mi, cidden mi?"

Alice şaşkınlığını saklayamadı. Enstitüler kızlar ve erkekler için olmak üzere birbirinden ayrılıyordu ve karmaşa yaratımlar, öğrencilerin tabut diye isimlendirdikleri boğucu bir odada bir günlük hapis ile cezalandırılıyordu. Odada oturmak mümkün değildi, banyoya gitmek veya yemek yemek de yasaktı. Bu yüzden yıl sonu partisi çok önemliydi.

Andrea kurnaz bir gülüşle cevap verdi. Gözlerindeki parlıt, bilmesen daha iyi olur, diyordu. "Çıktım da. Bundan sonraki benim durağım." Gergin bir şekilde etrafına bakındı. Alice, çocuğun tavrından panik olup askeri tekrar kontrol etti.

Andrea, Alice'nin saçlarını kulağının arkasına itti ve sesini alçalttı. Sıcak nefesini boynunda hissedebiliyordu.

"Bugün merkezde bu iğrençliğe karşı bir protesto var. Ben gideceğim..." Duraksadı. "Yara izlerini gördüm."

Alice ellerini sakladı, çok çirkinler diye düşündü, ama Andrea onları kavradı.

ÖLÜM OYUNU

Andrea'nın bileğinde bir dövme vardı: bir kurt profiliydi. “Bundan gurur duymalısın, uyarılar birer saçmalık. Hepsi boktan. Protesto tehlikeli olacak, birçok asker bulunacak ve yaralanma riski de var ama umrumda değil. Arkadaşlarınla gelmelisin. Bu bir mücadele.”

Alice hızlıca geri çekildi. Kalbi duracak gibi oldu. Bunun sebebi bu üç beklenmedik kelime mi - bundan gurur duymalısın - yoksa enstitüden kaçıp şehir merkezindeki protestoya katılma teklifi mi bilemiyordu. O sırada Andrea'yı protestonun başında hayal etti, askerler peşlerine düşerken yanı başında. Beraber kaçarlardı ve belki Alice onun yaralarını da sarardı. Sara'nın, kız kardeşi “Ödle Alice”yi haberlerde görüp, Direniş'in yasadışı kanalında yaptıklarını duyduğu andaki halini hayal etti. Bu düşünceler içinde o kadar kaybolmuştu ki Andrea'nın Agnese'ye göz kırptığını fark etmemiştir bile.

Aşınmış frenin tiz sesiyle sarı otobüs durdu.

“Evet? Geliyor musun?” diye tekrarladı Andrea.

Asker, öğrencilerin okul girişine yönelip yönelmediklerini kontrol edebilecek şekilde çıkışta pozisyon aldı. Daha fazla kişi çıkmayınca, inmesi gereken kişilerin elektronik listesini gözden geçirdi. Kısa süre içinde Andrea'nın inmediğini farkedecekti, Andrea ise dikkatsiz bir şekilde cevap beklentisi içinde gözünü Alice'ye dikmişti. Asker bakışını üzerlerine çevirdi ve elini copunun üzerine koydu. Diğer taraftan tabancasını tutuyordu. “Bana hayır diyemezsin. İzler için.” Asker ileri atıldı. Lucia ve Agnese dehşetle Alice'ye bakıyordu, Alice farkına varmadı. Andrea'nın gözleri maviydi, derin bir bakış. Elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Tamam.. Orada olacağım” diye fısıldadı Alice.

“Aferin. Beni kortejin başında bulursun. Megafon ile. Ve sakın yalnız gelme.”

Andrea ayağa kalktı ve kendini beğenmiş bir şekilde askere yöneldi. Karşı konulamaz cazibesinin farkındaydı ve kızın, verdiği sözü tutmayacağından emindi.

“Affedersiniz, kartımı bulamıyordum.” diyerek kendini haklı gösterdi.

Adam homurdandı ve onu çıkışa yönlendirdi.

Alice gerginliğinin sırtından aşağı doğru aktığını hissetti. Askerin daha fazla dikkatini çekmemek için yerinden Lucia ve Agnese'ye dudakları ile heceledi: “Her şey yolunda, sonra anlatırım.”